07/04/2026

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Ο Χριστός Βασιλεύς των καρδιών και το διαχρονικό μήνυμα της πίστεως

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων



Την Κυριακή 5 Απριλίου 2026, το απόγευμα, τελέσθηκε η ακολουθία του Νυμφίου στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Καρδίτσης, χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος κ. Τιμοθέου.

Κατά την ομιλία του, ο Σεβασμιώτατος ανέπτυξε με ιδιαίτερη έμφαση το διαχρονικό και πάντοτε επίκαιρο ζήτημα της αποδοχής ή της αμφισβήτησης του προσώπου του Ιησού Χριστού, υπογραμμίζοντας ότι ο Κύριος, από την εποχή της επίγειας παρουσίας Του μέχρι και σήμερα, παραμένει «αμφισβητούμενος» μέσα στην ανθρώπινη ιστορία και κυρίως μέσα στις καρδιές των ανθρώπων. Και τούτο, όχι διότι η αλήθεια Του δεν είναι φανερή, αλλά διότι ο άνθρωπος συχνά δεν επιθυμεί να εναρμονίσει τη ζωή του με το θέλημα του Θεού, επιλέγοντας την

αμφιβολία, την αδιαφορία ή την επιλεκτική αποδοχή της πίστεως.

Αναφερόμενος στην είσοδο του Χριστού στα Ιεροσόλυμα, η οποία ακολουθεί το μέγα θαύμα της αναστάσεως του Λαζάρου, τόνισε ότι ο Κύριος δεν εισέρχεται ως ένας κοσμικός άρχοντας, ούτε επιδιώκει να επιβληθεί με δύναμη ή εξουσία ανθρώπινη, αλλά προσέρχεται ταπεινά, «ἐπὶ πώλου ὄνου», για να γίνει βασιλεύς όχι των εξωτερικών πραγμάτων, αλλά των καρδιών των ανθρώπων. Η βασιλεία Του είναι βασιλεία αγάπης, σχέσεως και ελευθερίας, μέσα στην οποία ο άνθρωπος καλείται να απελευθερωθεί από τον φόβο, τις ανασφάλειες και τα δεσμά της αμαρτίας.

Στο σημείο αυτό, ο Σεβασμιώτατος ανέδειξε με ιδιαίτερη δύναμη την ευαγγελική περικοπή της άκαρπης συκιάς, επισημαίνοντας ότι η πράξη του Χριστού να την καταραστεί δεν αποτελεί μία αυστηρή ή παράλογη ενέργεια, αλλά μία συμβολική και προφητική πράξη, αντίστοιχη με εκείνες των προφητών της Παλαιάς Διαθήκης. Η συκιά, γεμάτη φύλλα αλλά χωρίς καρπό, αποτελεί εικόνα της πνευματικής ακαρπίας, όχι μόνο της συναγωγής της εποχής εκείνης, αλλά και κάθε ανθρώπου που περιορίζεται σε μία εξωτερική ευσέβεια, χωρίς να φέρει καρπούς μετανοίας.

Όπως χαρακτηριστικά υπογράμμισε, ο καρπός που ζητεί ο Χριστός δεν είναι άλλος από τη μετάνοια, τη ζωντανή και αληθινή σχέση με τον Θεό, καθώς και την έμπρακτη αγάπη προς τον συνάνθρωπο. Πρόκειται για μία σχέση ουσιαστική και βιωματική, η οποία μεταμορφώνει τον άνθρωπο και τον καθιστά μέτοχο της θείας ζωής.



Στη συνέχεια, αναφέρθηκε στο περιστατικό της αμφισβήτησης της εξουσίας του

Χριστού από τους Γραμματείς και τους Φαρισαίους, οι οποίοι, ενώ έβλεπαν τα θαύματα και διαισθάνονταν την πνευματική Του αυθεντία, δεν ήταν διατεθειμένοι να Τον αποδεχθούν. Το ερώτημά τους «ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς;» φανερώνει την εσωτερική τους αδυναμία να αναγνωρίσουν την αλήθεια. Ο Χριστός, με τη σοφία που Τον διακρίνει, αντιστρέφει το ερώτημα, αναφερόμενος στο βάπτισμα του Ιωάννου, αποκαλύπτοντας έτσι τον φόβο και την υποκρισία τους, αφού δεν τολμούν να απαντήσουν με ειλικρίνεια.

Ο Σεβασμιώτατος τόνισε ότι η ίδια αυτή στάση επαναλαμβάνεται και στη σύγχρονη εποχή, καθώς ο άνθρωπος συχνά δεν αρνείται ανοιχτά τον Χριστό, αλλά Τον αμφισβητεί έμμεσα, ζώντας χωρίς να εφαρμόζει το θέλημά Του. Η αμφισβήτηση αυτή εκδηλώνεται ως αδιαφορία, ως έλλειψη πίστεως, ως απουσία προσευχής και ως αδυναμία ουσιαστικής πνευματικής ζωής.

Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε στις παραβολές που ακολουθούν, αναλύοντας με σαφήνεια το βαθύτερο νόημά τους. Στην παραβολή των δύο υιών, ανέδειξε την αξία της μετάνοιας, τονίζοντας ότι εκείνος που αρχικά αρνείται αλλά στη συνέχεια μεταστρέφεται και πράττει το θέλημα του πατέρα, είναι εκείνος που τελικά δικαιώνεται. Με τον τρόπο αυτό, κάλεσε τους πιστούς να μην εγκλωβίζονται στις πτώσεις και τις αδυναμίες τους, αλλά να έχουν πάντοτε τη διάθεση της επιστροφής και της αλλαγής ζωής.



Στην παραβολή των κακών γεωργών, επεσήμανε ότι η απόρριψη και η θανάτωση

του υιού του αμπελώνος προεικονίζει τη σταύρωση του Χριστού, ενώ ταυτόχρονα φανερώνει ότι Εκείνος, αν και απορρίπτεται, καθίσταται τελικά ο ακρογωνιαίος λίθος της Εκκλησίας. Μέσα από αυτή την αλήθεια, υπογράμμισε ότι κάθε άνθρωπος καλείται να οικοδομήσει τη ζωή του πάνω στον Χριστό, ζώντας ενότητα μαζί Του.

Ιδιαίτερα συγκινητική ήταν η αναφορά του στο πρόσωπο του Χριστού ως Νυμφίου της Εκκλησίας και των ψυχών των ανθρώπων. Ο Χριστός, όπως τόνισε, έρχεται μέσα στο σκοτάδι της αμαρτίας και της απομάκρυνσης του ανθρώπου από τον Θεό, για να φωτίσει, να ανακαινίσει και να μεταμορφώσει τη ζωή του. Καλεί τον άνθρωπο να αποκτήσει «ηγεμονικό» νου, δηλαδή πνευματική σταθερότητα και κυριαρχία επί των παθών, ώστε να μπορέσει να ζήσει την ειρήνη του Θεού.

Στο πλαίσιο αυτό, αναφέρθηκε και στη σύγχρονη πραγματικότητα, επισημαίνοντας με πόνο ότι η απουσία της ειρήνης του Θεού από τις καρδιές των ανθρώπων οδηγεί στη βία, στη σύγκρουση και στη γενικότερη διαστροφή της ανθρώπινης ζωής. Όπως τόνισε, όταν ο άνθρωπος δεν ζει κατά Χριστόν, τότε εύκολα οδηγείται στην αποξένωση, στην επιθετικότητα και στην πνευματική αποσύνθεση.

Ολοκληρώνοντας την ομιλία του, ο Σεβασμιώτατος απηύθυνε θερμή πατρική προτροπή προς όλους να δεχθούν τον Χριστό ως τον φίλο των καρδιών τους και να πορευθούν μαζί Του κατά τη διάρκεια της Αγίας και Μεγάλης Εβδομάδος. Κάλεσε τους πιστούς να βιώσουν ουσιαστικά τα Άγια Πάθη, να σταυρώσουν τα πάθη, τις αδυναμίες, τον εγωισμό και την εγωκεντρικότητά τους και να αγωνιστούν για μία αληθινή πνευματική ζωή, ώστε να αξιωθούν να ζήσουν μέσα τους το φως και τη χαρά της Αναστάσεως.




























Τῆς Θεοτόκου















